

Experiències d'un director a Mèxic

ENTREACTE em va proposar d'escriure un article sobre l'experiència de treballar a Mèxic DF, a deu mil km de casa, on estic dirigint el musical dels Monty Python's *Spamalot*.

En un primer moment vaig pensar que seria gratificant poder-ne parlar i compartir-ho, però ara que ho he d'expressar en negre sobre blanc, no sé ni per on començar... Primer, perquè quan escric aquestes paraules, a tan sols quinze dies de l'estrena, l'experiència viscuda al llarg de les últimes deu setmanes ha estat molt intensa, gratificant i, encara massa efervescent, per poder prendre'n la distància suficient per objectivitzar-la; i, segon, perquè tractant-se de Mèxic DF, no és sempre fàcil discernir l'experiència professional de l'experiència vivencial. El simple fet d'estar tres mesos vivint en una ciutat amb 19 milions d'habitants on les desigualtats socials i econòmiques són difícils de digerir, d'estar treballant en un país amb unes arrels històriques comuns, on els catalans sempre ens hem sentit benvinguts, un país amb una llengua que, en un primer pla ens apropa i ens facilita la comunicació però que, a mesura que van passant els dies, va traslluint un rerefons sociocultural que fa anys vàrem poder deixar enrere, són circumstàncies

imprescindibles per entendre la manera de treballar d'aquí.

D'altra banda, aquestes mateixes circumstàncies socials i laborals faciliten que un productor privat pugui ser el propietari d'un teatre amb taller d'escenografia, vestuari i utilleria, equip tècnic i equip de direcció, producció i direcció artística propis! Un somni que ni el teatre públic del nostre país es podria permetre. Un país amb una manera de treballar diferent a la que estem acostumats a Europa, menys estructurada, menys coordinada, menys convencional, més de la cultura del dia a dia, de la cultura de la inconcreció del "luego luego", "ahorita" i "mañana"..., però que en cap moment afecta els resultats finals. És més, en molts moments et permet un procés creatiu més obert, més espontani.

Un cop aprens a compartir el seu particular sentit del humor, acceptes la manera de funcionar d'aquí i et consciencies de, no tan sols, no intentar-los canviar, sinó, d'anar a favor de la seva manera de ser i treballar. Ja solament et queda el gaudir dirigint un repartiment de luxe en la versió mexicana d'*Spamalot*, adaptada i, tal com diuen aquí, "tropicalitzada" per un dels un dels còmics més importants de Mèxic, Freddy Ortega dels Mascabrothers.

Spamalot està essent una llarga aventura que vaig tenir el privilegi de començar al costat de Tricicle i que les circumstàncies, i la sort, m'han portat al que abans es deia "fer les Amèriques", en un país on no paren de recordar-te i agrair-te pel fet de venir, en les seves pròpies paraules, des del "primer món". Però que la percepció de no estar treballant al "nostre món" només la tens quan surts al carrer, mai al teatre.

Treballar com a director d'escena a Mèxic DF ha estat una aventura que he tingut el plaer de compartir amb grans professionals de l'equip de Barcelona, Francisco Grande com a responsable de la direcció tècnica i del disseny del so, i Helena Gimeno com a responsable de la regidoria. Tota una experiència que, cada dia, em fa reflexionar sobre la importància de no deixar de valorar i agrair la sort de poder seguir treballant i vivint d'aquesta nostra professió que tants es mereixen i que, ara més que mai, tan pocs tenen el privilegi de poder viure i gaudir.

Marc Montserrat
director i actor